

חדווה עלתה בילדותה ארצה, עם אביה היהודי ואמה הנוצרית. היא לא יכלה להינשא ברבנות ונישאה לבחיר ליבה בקפריסין—

כאשר חדווה ואדגר כבר גרו יחד, נסעו השניים להכיר את הוריו. "חשבתי שהם אנשים עניינים וסובלים, אבל הופתעתי לראות שהם הספיקו לקנות דירה על כל הלוקסוס בכתיים", סיפרה. לוסיאן ופאולינה בראונשטיין, שני הם רופאי-ילדים, עלו מרומניה עם בנם היחיד ועברו להתגורר בכתיים. הם קיבלו את חדווה כחניכות, כאשר באה עם אדגר לכיתם. הם לא התנגדו שיחיה איתו. אולי, אילו הייתי מוכרת על חתונה, הם היו מתנגדים. אבל אז בכלל לא חשבתי על זה. ירעתי שאדגר הוא צעיר ועתודאי ויש לו עוד שרות צבאי לפניו, ולא חשבתי להתחתן", אמרה חדווה.

נמשך למבוגרות

בחברה שבה הסתובבו בני-הזוג היה זוג שנישא בקפריסין, בגלל בעיית-הדת, ואדגר החל, לרברי חדווה, ללחוץ על חתונה. "הסכרתי לו שאני לא יהודיה ולא נוכל להתחתן ברבנות. אבל הוא אמר שדווקא בגלל זה הוא נמשך אליי, כי אני מוכירה לו חברה שהיתה לו בחוץ לארץ, ושגם היא לא היתה יהודיה. "אדגר הלך לברר את אפשרויות הנישואין עבורנו. הוא מצא כי אם נתחתן בנישואי קפריסין, הוא יהיה זכאי לקיצור שרותו בצה"ל כאדם נשוי, וגם להטבות שונות בדיוור. אבל

וסיים את שרותו. כאשר רצה להתחתן, נתקל באותם הקשיים שבהם נתקלה חדווה. הוא נאבק תשע שנים כדי להינשא בארץ, ולבסוף הרים ידיים. הוא לקח את אהובתו והתחתן איתה בקפריסין.

בשנת 1973, כאשר רצתה חדווה שוב להתחתן, החלה לעבור תהליך גיוור. העניין נמשך שלוש שנים והיא לא ראתה את סופו. "חברות שלי, שלמדו יחד אתי לגיוור, לא הצליחו להתגייס עד היום", היא מספרת. "הבחור היה כהן והוריו היו רתיים ולכן נפרדנו לבסוף".

השנים עברו וחדווה הקדישה עצמה לעבודתה, היא היתה צלמת ומורה לצילום רפואי כחיפה, ולא חשבה עוד על חתונה.

בשנת 1982 הכירה אצל ידידים משותפים את אדגר בראונשטיין, הבחור המזוקן היה צעיר מחדווה בתריסר שנים והיה עולה חדש. אדגר, יליד רומניה, עלה לישראל עם הוריו בשנת 1979. ההורים גרו בכתיים ואדגר למד בטכניון בחיפה כעתודאי. "הוא לחץ על הקשר, למרות שהיה צעיר ממני. הוא אמר שהוא מחפש אמה, ואני הייתי אמה טובה. הוא היה מונח נורא, לא היו לו בכלל בגדים, ואני ריחמתי עליו. בהתחלה לא רציתי בכלל להאמין שיש לו הורים. הוא גר במעונות-הסטודנטים והתרשמתי ש"הוא זקוק לי מאוד", סיפרה חדווה. אחרי היכרות של כמה חדשים,

השנה להיות

גוייה

קוראים לי, ערביה, נוצריה", סיפרה חדווה. בשנת 1969, כאשר רצתה חדווה להינשא, גילתה את הקשיים הצפויים לה בארץ בגלל דתה. כאשר עלתה המישפחה לארץ, הצהירה האם כי היא יהודיה, וכך נרשם בתעודת-הזהות שלה ושל הילדים. אולם האם לא הכחישה מעולם את דתה ורבים ידעו על כך בעיירה. כאשר ביקשה חדווה להינשא, דרשו ממנה להביא את כתובת הוריה, ראיות בדבר יהדותם של סבה וסבתה, והיא הבינה כי לעולם לא תוכל להינשא ברבנות. "זה היה מתחם לכבדתי להינשא בכוח, ולכן לא התחתנתי אז", סיפרה חדווה. כאשר הגיע מועד גיוסה לצה"ל, קיבלה הודעה להתייצב. היא למדה אז צילום בחיפה וביקשה רחיות ללימודים. "בסוף קיבלתי הודעה ששיחררו אותי. הבנתי שמכיוון שהיו באותה תקופה הרבה מאוד בנות, וכבר רחו את שרותי הרבה פעמים, החליטו לשחרר אותי מצה"ל", אמרה חדווה. אחיה של חדווה, שלמה, הצעיר ממנה בשנתיים, התגייס במועד לצה"ל

נוצרית, שמעולם לא התגיירה, "זה לא היה חשוב לאף אחד בהונגריה אם אני יהודיה או נוצריה. במישפחה שלנו היו כבר יהודים, והוריי לא התנגדו שאתחתן עם יהודי. גם למישפחתו של בעלי לא היתה כל התנגדות. ניהלנו אורח חיים יהודי והיינו הולכים לבית-כנסת בכל החגים היהודיים", סיפרה אמה של חדווה. כאשר היתה חדווה בת 9, עלתה המישפחה לארץ והתיישבה במגדל-העמק. "בהונגריה למדתי עד כיתה גימל, ואף אחד לא אמר מילת-נגאי על מוצאי היהודי. אבל כאשר התחלתי ללמוד בארץ, הילדים לא ידעו איך לאכול את זה שאמי נוצריה, והיו

כאשר היתה הרוויק קרטיס בת שמונה ימים, ביקש אביה מירידת המישפחה כי תטביל את התינוקת. "כל מישפחתי נספתה בשואה, הוריי ואחי. רק שתי אחיותיי שהוטבלו נותרו בחיים. אם תהיה עוד שואה, אני רוצה שבתי תנצל", הסכיר האב היהודי לידידה הנוצרית את מטרת הטבילה. 35 שנה אחר כך נאלצה הבת, היום חדווה בראונשטיין, להחליף את רישום דתה בתעודת-הזהות הישראלית ולהצ'היר כי היא נוצריה. הוריה של חדווה נישאו בהונגריה בשנת 1947, כאשר זכר השואה עוד היה טרי בליבם. האב היה יהודי והאם

אוסר קצר ההורים המאוסרים מחייכים אל בנם התינוק היפהפה. כאשר גירש הבעל, אדגר, את חדווה והתינוק, הוא טען גם כי הפרש הגילים בינו ובין אשתו החל מפריע לו.